

Grāmata telefonā

– Ko dari? – mamma ziņkārīgi vaicā.

Alise samirkšķina acis – Lasu grāmatu!

– Ko stāsti? Tev rokā telefons. Kurā tīklā atkal sēdi?

Alise uzmet lūpu – Kāpēc netici?

– Mana viltņiece, – mamma saka, – es tev cauri redzu!

Alise pastiepj roku un rāda telefonu.

– Varu? – mamma noprasa.

– Skaties vien! – aizvainota balss atbild. – Tev būs pārsteigums!

Mamma paņem telefonu un ieskatās – Tiešām, grāmata! Vai tad internetā var lasīt grāmatas?

– Aha, – Alise apstiprinoši pamāj – nezināji? Man Ventspils bibliotēkā ieteica. Bibliotekāre aktivizēja piekļuvi, pierēģistrējos. Un tagad lasu. Pat rindas grāmatas te var dabūt ātrāk, nav jāgaida.

Mammas nopietnība pārvēršas smaidā – Karīna Račko tur ir?

– Protams! – Alise atsaucas, brīnoties, ka mammu interesē kas tāds. Nopietnā mamma un izklaide, gluži nesavienojamas lietas!

– Pierēģistrēsi mani?

Mammas neatlaidība Alisi kaitina. Viņa ir tikusi pašā interesantākajā vietā – tūlīt varones likteni izšķirs gluži nejauša rīcība. Un mamma ar tiem saviem jautājumiem... Nu pilnīgi *besī*!

– Es to nevaru, aiziesi uz bibliotēku, kļūsi par lasītāju. Un tad arī tev telefonā būs pašai savas grāmatas.

Mamma apsēžas uz krēsla – Domāju, ka atkal ar muļķībām nodarbojies.

Alise noliek telefonu un spītīgi ieskatās mammai acīs – Parunāsim?

– Labi. Kā tev iet?

Tas sanāk tik teatrāli, ka abas skaļi iesmejas. Kā ilgi netikušās draudzenes, viņas impulsīvi sadodas rokās.

Mamma piemiedz ar aci – Puisis ir?

Alise apmulst. Viņas sen nav runājušas tā, no sirds. Ikdiena. Skola. Tagad vasaras brīvlaiks. Draugi. Internets. Viņām nav atlicis laika vienai ar otru pačalot. Bērnībā mamma bija paraugs – lasīja priekšā pasakas, mācīja alfabētu un mudināja izvēlēties skaistas lietas. Tagad ir citādāk. Alise pati zina, kas patīk un nepatīk. Viņa visu izvēlas pēc savas gaumes, ieskaitot tos, ar kuriem grib draudzēties internetā. Mammas starp viņas draugiem nav. Pusaudzes asumi kā smalkas kaktusa adatiņas ik pa brīdim ieduras saskarsmē. Taču šoreiz viņas vieno nejauši iesākta saruna.

Alise nezina, ko teikt. Vien sakniebj lūpas un, nebēdnīgi šūpojot galvu, noslēpumaini saka – Nē, jā, nē, jā, nē!

– Nemocīšu tevi, kad gribēsi, izstāstīsi. Vakar bija liels vējš. Aiziesim līdz jūrai, varbūt kāds dzintars izskalots. Pie reizes apēdīsim saldējumu. Karsts taču! Vai ne? – Tad mamma paliecas uz priekšu, tuvāk pie Alises, un sazvērnieciski uzprasa – A ko tu tagad lasi?

– Ir viena jauna rakstniece. Pēc viņas grāmatas uzņem seriālu. – Alise atčukst.

Mamma sentimentāli turpina – Atceries, kā tu baidījies, kad izlasīji pirmo šausmu stāstu? Notikums ar klavierēm un sarkanajiem nadziņiem tev ilgi neļāva aizmigt. Es vēlāk, naktī, nācu tavā istabā izslēgt gaismu.

– Tas bija sen.

– Man ne. Tu vēl nesen izskatījies maza. Kad nebija interneta, mēs vairāk runājāties. Tagad esi izaugusi – mamma nopūšas.

– Un pazīstu internetu – Alise ir lepna.

– Iemācīsi lasīt internetā? Es alfabētu zinu! – mamma joko.

– Esi pārliecināta? Gribi, palasīšu priekšā?

Un Alise lasa. Mamma klausās. Viņa saprot, cik svarīgs ir šis mirklis. Saikne, kas abas vieno, pēdējos gados kļuvusi trausla kā pavasara ledus. Viņu attiecības atgādina tikko uzbūvētu kāršu namiņu, kas var sagrūt no katra, arī vismaigākā pieskāriena.

Izvanās telefons. Alise pārstāj lasīt un izskrien no istabas. Slepna saruna.

Mamma nav dusmīga. Alisei vajag savus noslēpumus. Mums katram nepieciešamas kādas slēgtas durvis, pa kurām nevienu neielaižam.

Kad Alise atgriežas, viņa paķer jaku. Uzsauc, ka nav laika un aši aizsteidzas.

Mamma pieiet pie loga. Sētā Alise jautri tērzē ar draudzeni, tad pagriežas pret mammu un sparīgi māj ar roku. Un tad viņas ir prom.

Mamma uzmet skatienu meitas istabai. Nekā lieka. Mazliet nekārtīgi, kā jau pie pusaudzes. Plauktā sarindotas grāmatas, starp lapām vīd grāmatzīmes – konfekšu papīriši. Tie vēl smaržo pēc šokolādes. Tātad nesen lasījusi.

Iepīkstas telefons. *Vatsapā* ziņa no Alises – Tūlīt būšu, gaidi! Iesim ēst saldējumu!

Mamma uzvelk jauno bikškostīmu. Tajā, līdzās Alisei, viņa izskatās gluži kā meitas vecākā māsa. Mazliet *nude* lūpu krāsas, un viņa ir gatava doties.

Paņemot somu, no tās izslīd grāmata. Viņa ātri paceļ. Grāmatas vāks nodevīgi ataino kārdinošo nosaukumu. Labi, ka Alise neredz. Kaut ātrāk tiktu pie bibliotēkas internetā, būtu vieglāka soma un neviens nezinātu, ko telefonā lasu.

Viņa ir apņēmības pilna iegūt kāroto. Iespējams, šobrīd mammas spītība ir lielāka par padsmitnieces neapdomīgo ietiepību. Panākt savu var jebkurā vecumā. Viņa noprot, ka abas ar meitu ir līdzīgākas, nekā iesākumā šķiet. Pag, kā tur bija – ābols no ābeles tālu nekrīt?

Galvenais – mācēt uzspiest uz pareizajām pogām. Dzīvē. Internetā. Bibliotēkā.